

festivalinfo

http://www.festivalinfo.nl/recensie/5493/De_Thee_Trekt_Maar_De_Zee_Nog_Meer/Zinkzand/

06/05/2012 - Ruud de Zwart

[Zinkzand](#) - De Thee Trekt Maar De Zee Nog Meer

(Album - Eigen Beheer)

Een zweem van vervreemding en creativiteit hangt om het album wat er voor mijn neus ligt. Eigenlijk begint het al met de handgeschreven brief van Wiebe Radstake. Want wie schrijft er tegenwoordig nog brieven met de hand? Maar ook het theezakje in het album mag op zijn minst bijzonder genoemd worden. Verantwoordelijk voor deze bijzondere presentatie is **Zinkzand** uit Zierikzee. Dat de band van een opvallende aanpak houdt, komt nog eens extra naar voren in de meegestuurde persinfo. En dan hebben we de muziek nog niet eens gehoord.

De persinfo vertelt ons dat Zinkzand uit vijf heren, waaronder een VJ, bestaat die een breed scala aan instrumenten bespelen. De heren oefenen sinds het ontstaan in 2009 in een gekraakte boerderij in een verlaten Zeeuwse polder. Dat moet voor hun een veilige haven zijn, want optredens doen ze ook het liefst op vreemde plekken. Op het dak van een bandbus, in kleine kelders, op oude zeilschepen, of in een studentenkeuken. Hoe gekker hoe beter. De sfeer die men over probeert te brengen is die van de gekraakte boerderij. Hiervoor gebruiken ze beelden, decors en zelf ontwikkelde instrumenten zoals de wastombebas. Maar natuurlijk ook de muziek zelf. Rhythm en stamblues, zoals die volgens hen ooit is bedoeld. Rommelig met veel soul, piepend en krakend, niet glad en gelikt, nee rauw, alsof het rechtstreeks van de straat komt. Dat, aangevuld met invloeden van o.a. Tom Waits is de rhythm en stamblues van Zinkzand.

En het moet gezegd, dat gevoel komt perfect over op *De Thee Trekt Maar De Zee Nog Meer*. Geen gladde gelikte productie, maar een ongepolijste bak pure muziek, waarbij zelfs de imperfectie niet uit de weggegaan wordt. Vergis je echter niet, het album is in eerste instantie niet gemakkelijk. Er gaat een luisterbeurt of drie overheen voordat de kwartjes beginnen te vallen, en soms vallen ze misschien helemaal niet. Geduld is dus ook in dit geval een schone zaak.

Hoewel de liedjes op het album stuk voor stuk afwisselend en daardoor opvallend zijn, steken er een paar bovenuit. Zo is de rammelende blues van 'Early Morning Blues', inclusief kazoo-solo lekker authentiek. De krakende zang doet lichtelijk aan Arno denken. 'Route Peage' is op zijn minst kolderiek te noemen. Gekunsteld Frans, vervreemde teksten als "En 't enige wat ik krijg van haar is een nagelschaar" maken het een opvallend geheel. Ook 'Post Wemeldinge' steekt met zijn gypsiska boven de rest uit.

Zinkzand weet met *De Thee Trekt Maar De Zee Nog Meer* op een originele manier de sfeer van hun wereld prima over te brengen. Het nodigt uit om die sfeer live te ervaren. Het zou mooi zijn als ook de programmeurs van de verschillende festivals dit album oppikken en op waarde weten te schatten.